

Sygn. akt: I C 666/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Splitt
Protokolant:	sekr. sądowy Jolanta Migot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2019 r. w G.

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko E. Z.

o zapłatę

I. Oddala powództwo;

II. Zasądza od powoda (...) **Banku S.A. z siedzibą w W.** na rzecz pozwanego **E. Z.** kwotę **2.952,00 złotych** (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy z urzędu udzielonej przez adwokata M. N.;

III. Nakazuje ściągnąć od powoda (...) **Banku S.A. z siedzibą w W.** na rzecz **Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę **760,00 złotych** (siedemset sześćdziesiąt złotych) tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygnatura akt: I C 666/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko E. Z. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 34.430,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 25 marca 2016r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...), na mocy której pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda. W związku z brakiem terminowego regulowania spłat, z dniem 25 grudnia 2017 r. zadłużenie zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Pismem z dnia 10 stycznia 2018r. pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Na dochodzoną należność składają się: niespłacony kapitał w kwocie 32.479,64 zł, odsetki umowne w kwocie 1.625,35 oraz odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 325,38 zł, a także dalsze odsetki za opóźnienie.

(pozew k. 4-5v)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że w dacie podpisania umowy znajdował się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji na skutek choroby psychicznej, co stanowi przesłankę nieważności stosunku prawnego stron. Ponadto, pozwany zarzucił powodowi, że nie wykazał wymagalności roszczenia, gdyż nie załączył harmonogramu spłaty rat i nie wykazał, że dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwany zakwestionował również wyliczenie roszczenia, wskazując, że postanowienia umowne dotyczące odsetek i kosztów nie spełniały kryteriów ustawy o kredycie konsumenckim. Zdaniem pozwanego § 3 ust. 11 umowy pozostawia wyłącznie w gestii banku możliwość zmiany kolejności zaspokajania roszczeń. Z kolei, brak przedstawienia szczegółowego wyliczenia przez powoda nie pozwala stwierdzić, czy treść umowy i jej realizacja nie narusza reguł określonych w art. 33a i 36a ustawy o kredycie konsumenckim dotyczących maksymalnych kosztów kredytu.

(odpowiedź na pozew k. 62-65)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 marca 2016r. pozwany E. Z. zawarł z powodem (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu – za pośrednictwem (...) sp. z o.o. w W. – kredytu w kwocie 34.439,06 zł na potrzeby konsumpcyjne i spłatę zobowiązań kredytowych oraz sfinansowanie kosztów kredytu w postaci prowizji od udzielonego kredytu w wysokości 5.644,41 zł. Kwotę udzielonego kredytu, kredytobiorca zobowiązał się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 100 równych ratach kapitałowo – odsetkowych płatnych nie później niż do 15 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie (§ 1 ust. 4). Oprocentowanie kredytu było liczone według stopy zmiennej. Zmiana stopy oprocentowania miała bezpośredni wpływ na wielkość zadłużenia oraz wysokość należnych odsetek. Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowiło sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 7.32 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania umowy. Oprocentowanie kredytu na dzień zawarcia umowy wynosiło 8.99 % w stosunku rocznym. Zmiana oprocentowania w kolejnych, 3- miesięcznych okresach obrachunkowych następowała w wyniku zmiany stawki WIBOR 3M z przedostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spłaty raty kredytu (§ 2). Bank zastrzegł sobie prawo obciążenia kredytobiorcy kosztami powstałymi w wyniku niewywiązania się kredytobiorcy z postanowień umowy, w szczególności odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego, ewentualnymi kosztami sądowymi, egzekucyjnymi, opłatami za prowadzenie monitoringu (§ 3 ust. 1).

W myśl umowy zadłużeniem przeterminowanym są wszelkie należności wynikające z zaciągniętego kredytu niespłacone w terminie lub wysokości określonej w umowie. Bank ma prawo do obciążenia kredytobiorcy odsetkami od zadłużenia przeterminowanego. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego były naliczone od dnia, w którym spłata należności miała nastąpić do dnia poprzedzającego spłatę. Bank zawiadamia kredytobiorcę o wysokości i dacie powstania zadłużenia przeterminowanego. Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego jest zmienne, a jego wysokość podawana jest w sposób ogólnodostępny w placówkach banku oraz poprzez kanały elektroniczne, a w sytuacji gdy nie ma możliwości wykorzystania kanałów elektronicznych na wskazany przez klienta adres mailowy lub za pośrednictwem poczty. Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego jest równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 21 kodeksu cywilnego. W dniu zawarcia umowy wysokość oprocentowania z tytułu zadłużenia przeterminowanego wynosiła 14 % w stosunku rocznym. Zadłużenie kredytobiorcy wobec banku z tytułu niespłaconego kredytu zaspokajane było w następującej kolejności: koszty sądowe, koszty egzekucyjne oraz należne opłaty i prowizje; odsetki od zadłużenia przeterminowanego; kwota niespłaconego kapitału; odsetki od zadłużenia przeterminowanego. Należności określone powyżej zalicza się na poczet najdawniej wymagalnych. Bank mógł ustalić odmienną kolejność zaspokajania, o czym powiadamia kredytobiorcę (§ 3 ust. 2-11). Kredytobiorca zobowiązany był dokonywać spłaty na rachunek kredytu o nr (...) (§ 4 ust. 6). Całkowita kwota kredytu wynosiła 30.794,65 zł. Kwota ta nie obejmowała kredytowanych przez bank kosztów kredytu. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 51.803,58 zł (§ 5 ust. 1-2). Bank pobierał opłaty prowizje zgodnie z zapisami umowy oraz Taryfy opłat i prowizji za czynności związane z obsługą kredytu oraz zmianą postanowień umowy (§ 7 ust. 1).

Zgodnie z harmonogramem spłaty kredyt miał być spłacony w równych ratach kapitałowo – odsetkowych w kwocie po 518,04 zł każda (z wyjątkiem ostatniej wynoszącej 517,62 zł) począwszy od dnia 15 kwietnia 2016r. do dnia 15 lipca 2024r.

(dowód: umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 24 marca 2016r. k. 22-24v, harmonogram spłaty k. 113-115)

Pismem z dnia 18 września 2017r. powód wezwał pozwanego do uregulowania wymagalnego zadłużenia w kwocie 1.047,28 zł (data powstania zaległości 17 lipca 2017r.) w terminie 7 dni. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 10 października 2017r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18 września 2017r. k. 119 wraz z wydrukiem potwierdzenia odbioru k. 120)

Pismem z dnia 18 października 2017r. z powodu niedotrzymania warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty, powód wezwał pozwanego do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania wezwania, spłaty zaległości, które wynoszą 1.576,19 zł. W przypadku nieskorzystania z uprawnień wskazanych w art. 75c ustawy Prawo bankowe, powód wypowiedział umowę o kredyt konsolidacyjny z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma. Pismo zostało pozwanemu doręczone w dniu 3 listopada 2017r.

(dowód: warunkowe wypowiedzenie umowy k. 116 wraz z zpo k. 117-118)

Pismem z dnia 10 stycznia 2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu ww. umowy kredytu konsolidacyjnego w kwocie 34.181,17 zł w terminie 7 dni od daty pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 30 stycznia 2018r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10 stycznia 2018r. k. 25 wraz z wydrukiem potwierdzenia odbioru k. 26)

Na zadłużenie pozwanego składają się: niespłacony kapitał w kwocie 32.479,64 zł, odsetki umowne w kwocie 1.625,35 oraz odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 325,38 zł, a także dalsze odsetki za opóźnienie.

(dowód: historia rachunku k. 121-135)

Na skutek wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gdyni przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygnaturą III RNs 291/08 toczyło się postępowanie w przedmiocie umieszczenia pozwanego w szpitalu psychiatrycznym z powodu schizofrenii paranoidalnej bez jego zgody. W toku tego postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii sądowo – psychiatrycznej. W opinii biegły psychiatra stwierdził, że pozwany w związku z objawami choroby psychicznej, której objawy zdradza pod postacią zespołu urojeniowego wymaga leczenia psychiatrycznego w warunkach szpitalnych, a nieprzyjęcie go do szpitala psychiatrycznego może spowodować dalsze pogorszenie jego stanu zdrowia, przez co może być niebezpieczny dla siebie i otoczenia. Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2008r. Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił wniosek, uznając, że nie zachodzą przesłanki określone w art. 29 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego. Na skutek rozpoznania apelacji wnioskodawcy, Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 22 maja 2009r. oddalił apelację, uznając, iż pozwany jest osobą zdolną do samodzielnej egzystencji, od wielu lat - pomimo swojego stanu zdrowia - sam dba o zaspokajanie swych potrzeb, nie wchodzi w konflikty z otoczeniem a jedynie o swoich odczuciach będących wynikiem stanu psychicznego zawiadamia różne instytucje i czasami sąsiadów.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 37-39 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze III RNs 291/08, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 maja 2008r. k. 114 wraz z uzasadnieniem k. 118-122 tamże)

Pozwany cierpi na zaburzenia urojeniowe, najprawomocniej w przebiegu choroby psychicznej – schizofrenii. Z uwagi na stan zdrowia psychicznego pozwany nie był w stanie świadomie i swobodnie zawrzeć umowy kredytowej, albowiem znajdował się pod wpływem doznań psychotycznych.

(dowód: pisemna opinia biegłej sądowej z zakresu psychiatrii I. Ś. k. 156-161)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności wymienionych powyżej dowodów z dokumentów urzędowych w postaci postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 maja 2008r. wraz z uzasadnieniem. Zgodnie z treścią art. 244 kpc wymienione powyżej dokumenty urzędowe korzystają z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, zaś w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała powyższych domniemań w trybie art. 252 kpc. Ponadto, za w pełni wiarygodne i przydatne do rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał dowody z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda związanych z zawarciem i realizacją umowy kredytu. Przedmiotowe dokumenty zostały bowiem podpisane, a żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności podpisów złożonych na tych dokumentach, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby, których podpisy widnieją na ww. dokumentach nie złożyły zawartych w nich oświadczeń. W ocenie Sądu przedmiotowe dokumenty odzwierciedlają rzeczywistą treść stosunku prawnego, jaki został nawiązany wskutek podpisania umowy.

Za wiarygodny dowód w niniejszej sprawie Sąd uznał również opinię wydaną przez biegłą sądową z zakresu psychiatrii I. Ś.. Sąd miał na względzie, że przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób rzetelny i fachowy, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, w szczególności dołączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia pozwanego, a także na podstawie wywiadu od pozwanego. Przedmiotowa opinia jest logiczna, spójna, zaś postawione przez biegłą wnioski co do stanu psychicznego pozwanego w dacie zawarcia umowy, będącej przedmiotem niniejszego postępowania, są stanowcze i zostały logicznie uzasadnione, co pozwoliło sądowi na prześledzenie toku myślowego biegłej. Strona powodowa co prawda wniosła zarzuty do opinii biegłej, niemniej stanowią one wyłącznie polemikę ze stanowiskiem biegłej. Powód nie podniósł żadnych merytorycznych zarzutów, a jedynie wskazał, że jego zdaniem, pozwany zawierając umowę działał z należyтым rozeznaniem, a także zwrócił uwagę, że pozwany nie odstąpił od umowy, mimo że przysługiwało mu takie uprawnienie. Podkreślić jednak należy, iż biegła w odróżnieniu od powoda i jego pełnomocnika posiada wiadomości specjalne z zakresu psychiatrii i potrafi należycie ocenić stan psychiczny pozwanego w chwili zawierania umowy, w tym ocenić, czy pozwany działał z należyтым rozeznaniem. Z kolei, okoliczność, że pozwany nie odstąpił od umowy nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro umowa była nieważna ab initio. W tym stanie rzeczy, przedstawioną przez biegłą opinię należało uznać za kompletną, zupełną i jasną.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowiły przepisy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2018r. poz. 2187), dalej: Prawo bankowe) w zw. z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 993). Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Jak stanowi natomiast art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o kredycie konsumenckim za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że strona powodowa zdołała wykazać, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy. Na powyższą okoliczność złożyła bowiem uwierzytelnioną kopię umowy, zaś strona pozwana nie kwestionowała autentyczności podpisów widniejących na tej umowie. Zważyć jednak należy, iż w odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, że w chwili zawierania przedmiotowej umowy znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Zarzut ten należało uznać za uzasadniony. Zgodnie z art. 82 kc nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. W

doktrynie brak świadomości jest powszechnie definiowany jako stan braku rozeznania, niemożność zrozumienia zachowań własnych i cudzych czy niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania (por. Z. Radwański, [w:] System Prawa Prywatnego, t. 2, 2008, s. 385; B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, [w:] M. Pyziak-Szafnicka, P. Książak (red.), Kodeks cywilny..., 2014, s. 960; K. Pietrzykowski, [w:] K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, t. 1, 2015, s. 385). W orzecznictwie wskazuje się, że stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie może być rozumiany dosłownie, wobec czego nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości i ustania czynności mózgu. Wystarczy istnienie takiego stanu, który oznacza brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania. Stan taki musi przy tym wynikać z przyczyny wewnętrznej, a więc ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła. Tylko istotnie występujące dysfunkcje postrzegania, czy też oceny własnych działań mogą doprowadzić do stwierdzenia nieważności umowy z przyczyn wymienionych w art. 82 kc. Jeżeli w toku procesu ich zaistnienia nie wykazano, jakiegokolwiek teoretyczne sytuacje, nie mogą być brane pod uwagę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 stycznia 2014r., I ACa 795/13, L.). Natomiast, stan wyłączający swobodę należy rozumieć jako wykluczający możliwość podejmowania jakiegokolwiek samodzielnej decyzji lub inaczej jako sytuację wyłączającą możliwość swobodnego, nieskrępowanego wyboru zachowania. O ile w przypadku wyłączenia świadomości podkreśla się, iż dla zastosowania art. 82 kc nie musi być ona całkowicie zniesiona, że wystarczy istnienie takiego stanu, który oznacza brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania, o tyle tego rodzaju stanowisko nie zostało nigdy wyrażone w przypadku stanu wyłączającego swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli. Wręcz przeciwnie przy ocenie omawianego stanu należy zachować daleko posuniętą ostrożność, chodzi bowiem o stan wyłączający swobodę, a nie tylko ją ograniczający (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 sierpnia 2014r., VI ACa 1180/13, L.).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w pełni potwierdziło twierdzenia strony pozwanej co do stanu psychicznego pozwanego w dacie zawarcia umowy. W przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. Jak bowiem podnosi się w judykaturze dla sprawdzenia zarzutu nieważności umowy na podstawie art. 82 kc potrzebne jest posiadanie wiadomości specjalnych i dlatego kluczowe - przesądzające - znaczenie musi mieć tutaj wywołana w sprawie opinia biegłych (art. 278 § 1 kpc), a nie zeznania (wyjaśnienia) stron, czy świadków, którzy takich wiadomości specjalnych nie posiadają (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 października 2013r., I ACa 712/12, L.). W przedstawionej Sądowi opinii biegła I. Ś. wskazała, że od około 2001r. pozwany pozostaje pod wpływem doznań psychotycznych, jest przekonany, że pozostaje pod wpływem różnorodnych oddziaływań, które negatywnie wpływają na jego stan zdrowia, jest ksobny, urojeniowy i podejrzliwy. Jak wskazała biegła z uwagi na trwający u pozwanego proces chorobowy jego odbiór rzeczywistości jest zmieniony, ulega deformacjom poprzez obecność w jego myśleniu treści urojeniowych i nastawienia ksobnego. Wedle biegłej pozwany jest zupełnie bezkrytyczny wobec tej sytuacji, rozumie ją urojeniowo nawet w sytuacji odpowiedzialności sądowej, nie przyjmuje argumentów. Pozwany klasyfikuje fakty wg systemu prześladowań, kieruje się chorymi motywami, o których prawdziwości jest przekonany. Do kręgu swoich prześladowców wciąga kolejne, nowe osoby, wycofał się z życia, doszło u niego do załamania linii życiowej, co jest typowe dla schizofrenii. Występujące u pozwanego nieleczone zaburzenia psychotyczne, cechy deficytowe osobowości, obniżenie krytycyzmu i brak wglądu w motywy własnego postępowania zaburzają mu postrzeganie rzeczywistości od wielu lat, w tym na pewno w dacie zawierania umowy kredytowej. Jak wyjaśniła biegła z czasem, wobec nieleczenia, powyższe zaburzenia ulegają nasileniu i utrwaleniu. Niewątpliwie zatem pozwany żyje we własnym nieprawdziwym świecie choroby. Strona powodowa nie zdołała skutecznie zakwestionować opinii biegłego. W tym stanie rzeczy należało uznać, że w dacie zawarcia umowy, z której powód wywodzi swoje roszczenia, pozwany znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, co oznacza, że zawarta umowa jest nieważna. Jak natomiast wskazuje się w judykaturze nieważność (...) oznacza, że czynność prawna nie wywołała i nie mogła wywołać żadnych skutków prawnych objętych wolą stron. Nieważność powstaje z mocy samego prawa i datuje się od samego początku, tzn. od chwili dokonania nieważnej czynności" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2002 r., I ACa 169/02, OSA 2003, Nr 5, poz. 20). Nieważna czynność prawna jest całkowicie bezskuteczna i nie wywołuje żadnych skutków prawnych, jakie mogłyby powstać na jej podstawie (por. wyrok SN z dnia 5 marca 2002 r., I CKN 934/00, L.:

"nieważność takiej czynności powoduje, że nie stwarza ona w ogóle uprawnień"). Nieważność bezwzględna oznacza, że czynność prawna nie wywołała i nie może wywołać żadnych skutków prawnych objętych wolą stron. Nieważność ta powstaje z mocy prawa i datuje się od samego początku (ex tunc), tzn. od chwili dokonania nieważnej czynności prawnej (por. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2010r., II UK 357/09, OSNAPiUS 2011, Nr 19–20, poz. 258, s. 840).

Z uwagi na stwierdzenie bezwzględnej nieważności czynności prawnej pozostałe zarzuty podniesione przez stronę pozwaną nie miały już znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jedynie gwoźli ścisłości należy zaznaczyć, że nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty dotyczące niewykazania wysokości roszczenia, wobec treści dokumentów dołączonych do pisma procesowego z dnia 7 lutego 2019r. Zwrócić bowiem należy uwagę, że powód dołączył do tego pisma zarówno harmonogram spłat rat kredytu, w którym została określona wysokość poszczególnych rat i terminy ich zapłaty, jak też załączył szczegółowe wyliczenie należności w całym okresie kredytowania.

Nie było również przesłanek do uznania, że jakiegokolwiek postanowienia umowne stanowią klauzule abuzywne. W tym przedmiocie strona pozwana nie zdołała wykazać swoich zarzutów. Kwestia abuzywności została bowiem w odpowiedzi na pozew i dalszych pismach procesowych jedynie ogólnie zasygnalizowana, nie wskazano natomiast, które ewentualnie postanowienia są abuzywne i z jakich przyczyn, ani nie wskazano, w jaki sposób naruszają one dobre obyczaje.

Nie ma także podstaw, aby stwierdzić, że zastrzeżona w umowie prowizja była nader wygórowana. Zdaniem Sądu jest ona utrzymana na rozsądnym, dającym się zaakceptować poziomie, a w każdym bądź razie nie jest rażąco wygórowana, co mogłoby mieć znaczenie przy ocenie abuzywności postanowień umownych w tym zakresie. Nadto, prowizja nie przekracza maksymalnego poziomu kosztów, określonego w przepisach o kredycie konsumenckim.

Dalej, nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty dotyczące wypowiedzenia umowy. Strona powodowa bowiem wykazała, że pozwany posiadał zadłużenie w spłacie rat kredytu, co wynika z załączonej historii rachunku. Wypowiedzenie zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty, które zostało skierowane na prawidłowy adres i zostało pozwanemu doręczone. Nadto, w wezwaniu pozwany jako kredytobiorca został pouczony o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację kredytu, z czego nie skorzystał. Samo wypowiedzenie również zostało prawidłowo doręczone kredytobiorcy. Mimo bezzasadności tych zarzutów powództwo nie zasługiwało jednak na uwzględnienie z uwagi na nieważność umowy.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe w zw. z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim a contrario i w zw. z art. 82 kc, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszą sprawę powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.952 zł stanowiącą koszty nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej pozwanemu przez adwokata M. N., na co składa się wynagrodzenie w kwocie 2.400 zł w stawce minimalnej powiększone o podatek od towarów i usług. Sąd nie znalazł natomiast podstaw do przyznania wynagrodzenia w stawce podwójnej. W ocenie Sądu obrona pozwanego nie wymagała od jego pełnomocnika znacznego, ponadstandardowego nakładu pracy, co uzasadniałoby przyznanie wynagrodzenie w wyższej stawce. Ponadto, przedmiotowa sprawa nie była skomplikowana pod względem faktycznym czy prawnym i w dużej mierze jej rozstrzygnięcie zależało od opinii biegłego z zakresu psychiatrii.

Ponadto, na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 5 ust. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – zgodnie z ustaloną powyżej zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy – Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 760 zł z tytułu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa na pokrycie wynagrodzenia biegłej sądowej.